

NAZ ALTINBAŞ

O'ndüşünerek nulaşamazsın

hayykitap
EDEBİYAT

NAZ ALTINBAŞ

O'nu düşünerek na ulaşamazsın

Hayykitap - 795
Edebiyat - 159

O'nu Düşünerek O'na Ulaşamazsın
Naz Altınbaş

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Emine Yıldırım

ISBN: 978-625-7909-88-4
1. Baskı: İstanbul, Kasım 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MERHABA...

Dođru, bu satırlarda kendini okuyacaksın. Önce benden mi bahsediyor acaba diye içinden geçireceksin, tıpkı şimdi geçirdiğin gibi. Sonra ufak bir tebessümle satır satır okumaya hevesleneceksin ve devam edeceksin.

Gözlerinin řu satırları tavaf ediyor oluşu beni buradan keyiflendiriyor olacak, gözlerin dolmasın sakın...

Çünkü sen ve ben bir tek burada buluşabilirdik. Vedası olmayan bir kitap okudun mu hiç?

Ben okumadım ama yazdım. Evet, sana yazdım.

Bu benim sana vedası olmayan satırlarım. Bu benim sana vedası olmayan kitabım.

Hoş geldin bu bembeyaz sayfalara. Arada siyah sayfalar görürsen bil ki, onlar da sana... Şimdi sen, seni betimleyecek şeyler, kendini bulmaya çalıştığın kelimeler arayacaksın burada.

Seni betimleyecek tarifler bulamadım ama buraya kendini hissedebileceğın birçok şey yazdım. Mesela; anlaşılacak...

Çünkü etrafın içindekini anlamayacak kadar kendilerini normal sanan insanlarla dolu. Şimdi biraz hissedebildin mi? Daha kaç satır okumaya heveslenirsin bilmiyorum ama okuyacağına

eminim. Çünkü umut böyle bir şey. Sana hep söylediğim gibi “vedalar umudunu yitirmesin”, seni her yerde yaşatabilirim.

Bu satırlarda yaşattığım gibi... Bir gün nefesim bu dünyadan eksilse bile seni yaşattığım bir mirasım var ellerinde. Bakma kıskanmıyor değilim belki birçok kişi okuyacak. Seni hayal ederler diye ödüm kopuyor. Ama seninle buluşmanın sonsuz

keyfindeyim bunları yazarken.

Seni çok özledim. Hoş geldin...

HİSSET!

İzin kalıyor... Bak tam şurada. Ellerini tutup şimdi koysam oraya “ölümün bile bir umudu varmış” dersin. Hani seninle nefes alırken göğsümüzün aynı anda iç çekmelerini izler dururdum ya, ben senin gidişini gördüm. Bak bu anılara duyulan hasret değil, bu düpedüz benim arsız kalbim. Ömrümün tüm zamanları sende saklı ben buna inanıyorum artık. Uzaklardan beni zihninde oynatabilecek kadar aptal bir aşık yaratmışsın. Bu senin eserin! Çünkü sen, gözyaşları yalnız akmazlar diyen! Çünkü sen kapılar çekip gitmek için değil diyen! Neredesin? Gelseydim arkandan da dizlerim mi kanasaydı, bir de çocuk gibi ayaklarına mı yapışsaydım? Kalp kanadı da baktın mı arkana? Gidecek olmanın beni mutlu edeceği düşüncesi fazla anlamsız değil miydi? Biliyordun. Sen biliyordun canımı yakacağını. Ellerimin saklanıp, ellerine yapıştığını aslında biliyordun. Sana gözlerimle kaç defa “gitme” deyişimi biliyordun. Sensizlik denilen bir şey yok. “Sensiz” değilim “senleyim” hala. Sen olmadan senle olmanın sarhoşuyum. Öyle gittin diye sensizlik ilan edilmedi buralarda. Seni sonsuza kadar yaşatabilirim. Seni nasıl yaşatmak istediğimi değil, niye yaşatmak istediğimi hisset istiyorum...

SENİ ÖZLEMENİN YOLLARINI ARIYORDUM TAM

Bazen bakıveriyorsun bir duvara, bir yatağa, bir perdeye. Bir yerlerde canlanıyor olman zor değil, kokunu her dokuya katıyor olmak. Bunca şey seni yaşatıyorken gözlerimde, fikrimden atabilmenin bir yolu var mıdır sahi bir yerlerde? Seninle milyon tane huzurlu anı varken, hakiki huzuru nasıl yitirdik? Bazen endişeleniyorum her somut şeyin bir ruha sahip olduklarını düşündüğümde. Her şey sen olup, bana sarılacakmışsın gibi düşünmekte sevdaya dahil mi? Yoksa delilik mi?

KUŞ

Bu alışkanlığım beni mahvedecek. Sen gideli bir yıl oldu. Ne şu parkeler soğudu ne şu mermerde kahvem soğudu. Her şey bıraktığın gibi. Ben bir adam sevdim, uzun boylu. Kumral saçlı, piyano parmaklı. He bir de güneşte kızıla çalan sakalları vardı. Ruhunu kuşlara benzetirdim. Çok severdi bu kalpten göç etmeyi, bir de özgür olmayı... Bilirsin işte, bazen yamacıma tünerdi, bazen de uçup giderdi. Benim ruhumda kanatlarım yoktu onun peşinden gidecek. Bende her defasında cam kenarında beklerdim işte gelmesini. Şarkı söylemeyi çok severdi. Hobi değildi, sesi gerçekten çok güzeldi. Olurda eğer sesini duyup gözlerim gözlerine denk gelirse, ağlamak sevmekti. Çünkü sevmenin getirdiği tüm şartlar sesinden geçiyordu onun için. Bana seni seviyorum demeseydi. Konuşmak biraz zahmetliydi onun gözünde. Gitmeden önce dediği gibi “müzik özgürlük ve sen benim özgürlüğümün”. Şimdi soruyorum sana. Kalp kırmak özgürlük mü? Gidişinden anlamalıydım. Bana sesini geri getirir misin sevgilim? Çünkü benim özgür olmaya ihtiyacım var. Çünkü benim sana iki kişi nasıl tek kanatta uçulur öğretmeye ihtiyacım var. Çünkü benim bu boktan sesimle sana bağıra bağıra şarkı yapmışlığım var. Demem o ki; benim özgürlüğümü çalıp, özgür olamazsın. Kanatlarını koparmadan seni seveceklerini mi zannediyorsun? Şimdi kanatların kopmadan geri dön. Senin bu evde tüneyecek bir ömrün var.

BU YAZININ ADI “AŞK YAKAR”

Yanarsın da güze yanarsın hani. Hayatın bilirsin bir cilvesi vardır. Gülümseyerek acını sevdin mi hiç? Yalnız değilsin. Eskiden isyan ederdim bu gönül yanmalarına. Şimdi yaşadığımı hatırlatıyor sanki. Özlerken kavruluyorum, “ulan ne güzel özlemek lan bu” diyorum. Hissetmek ne güzel bir şey. Sakın kaçma! Acıyı hissetmekten sakın kaçma. Sen acınla güzelsin.

İSTEMEZ MİYDİN?

İçlerinde hiç özel hissetmedim. Herkes birbirine benziyordu sanki. Hisler birbirine benziyordu. Çünkü kimse içindekini betimleyecek kadar özgür hissetmiyordu. Herkes aşkı diyordu. Sevgilim diyordu. Herkes aynı mı seviyordu? Hikayeler bu kadar ayrıken birbirlerinden, nasıl oluyordu da herkes farklı insanlar üzerinden aynı kelimeleri süslüyorlardı. “Aşk”ın bir tanımı var mı gerçekten? Yoksa “o” olunca mı aşk deniliyordu? O benim aşkı değil. O benim sevgilim değil. Ya da “o” var diye aşk koymamıştım adını. Aşk vardır belki ama ben hiç yakın değildim aşka. Ben yaratana yakındım. Onu yaratana. Gerçekten hiçbir duyguya, hiçbir düşünceye zarar vermeden sevebildin mi mesela? Yaratılışını sevdin mi? Varoluşunu. Ben yalnızca gözlerimin tavaf ettiği tüm benliğini sevdim. Varoluşunu sevdim. Yaratılışını sevdim. Seni yaratana sevdim. Öyle güzeldin ki. Nefes alıyor oluşun bir servetti dokunan ömrüme. Sen? Sen de istemez miydin, sırf bu dünyada var olduğun için sevmek?

AÇIK OLACAKSIN

Sesini ne kadar özgür bırakırsan sevdiğine, birlikte o kadar özgür olursunuz. Demem o ki, şeffaf ol. Çünkü bir gün pembe yalanlar bile aranızda görünmeyen ince ipliklerden, çözemeyeceğiniz halatlara bırakır yerini. Onun kırılacağını bilsen de şeffaf olmak zorundasın. Olmazsan ne oluyor biliyor musun? Yabancılaşıyorsun. Ona değil, kendine. Özünü arıyorsun yana yakıla bir yerlerde. Üstüne bir de bulamadığında ona sövüyorsun utanmadan. Çünkü kendinden kaçmak en kolay. Zor olanı denemek zorundasın. Yoksa dizlerin sızlar, ellerin kanar, aynalar darılır, kalbin küser.

ARDIMDA BIRAKTIĞIM YÜK

Çünkü biliyordum ki, bunca ceremeye rağmen başka bir ruha misafir olmak, bir yuvaya nail olma şerefini bana vermeyecekti. Tüm ceremeni kapıda bırakıp kendini içeri buyur etmek öylesine zordu ki, cüretkâr bir kalbin tüm sınırlarını da zorluyordu.

Asıl mesele,

Yüküm aşktan gelme, aşka gider miydi?

Denklemlere sığdırmayı sevmem hisleri ama işin içinden çıkamadığında, kalp çözümlere tıkanıldığında, akıl sesleniyordu. Akıl çözüm bulsa, kalp akıyordu yeniden başka bir sorunla. Bende düşündüm ki, çözüm yalnızca bir şeyleri ezberletecek bana. Ezberimden şaşıp aklımı yitirsem, ne olacak?

Düşündüm Düşündüm Düşündüm ve

Kendimde buldum aradığım ceremeyi. Kimsenin bıraktığı yük değildi bu ağırlık, hislerimi körelten kimse değildi. Ben seçmiştim.

Ben seçtim sevmeyi Kırılmayı ben seçtim Affetmeyi Kabullenmeyi.

Bunlar benim yük ettiklerimmiş kendime.

Yol alıp yorulduğumda anladım ki, tüm hislerin bir ömrü varmış. Ve ben ömrü biten her şeye kendi ömrümden vermişim. Sonra da kızmışım.

Acımdan tüm hayat halatlarımı düğüm yapıp, çözmeye gelince küçük bir çocuk gibi ağlamışım. Bilmiyordum. Akılım almıyordu bunca ceremeyi ilmek ilmek kendime işlediğimi. Kolaymış o halatı başkasının boynuna dolayıp, bitti değişini duymak.

Aynadaki hatta sudaki aksini bile tanımıyorsun. Yükünü taşıyamaz hale geldiğinde soruyorsun “ben ne yaptım?”

“Ardında bırakıp unutmak istediğin her şey için, önce kendini hatırla...”

Hatırlamaktan öte aslında kendinle tanışmanın korkusunu yaşayacaksın önce. Sonra kendini keşfetmenin eşsiz zevkiyle bulduğun anda fazla fazla kendine yettiğinin verdiği güvenle, kontrollü benliğini birçok hakiki sevgiyle kavuşturacaksın. İşte o zaman “aşk”ın senden alıp götürecektir hiçbir ömrü olmayacak. Aşk’ın ömrünü sen yazacaksın...

DARGINIM, KIRGINIM HAYATA

Bir dört yol ağzında buluşturmadığı için senle Aynı yere ayak
bastırmadığı için
Aynı ayrılık masasına oturtmadığı için
Aynı fikirde buluşturmuyup bir de üstüne başka kapılar açtığı
için sana
Hesabımı senle kesemeyeceğim kadar uzağıma düşürdüğü için.
Seni bana vardırmadığı için,
Kırgınım hayata.

N A Z A L T I N B A Ş

O'nu düşünerek
ulaşamazsın

*Bugün, zihninin doğduğu bir dünyaya
ayak basıyor oluşumun sancısı var.
Yağmur, benim yerime sesleniyor bugün.
Bugün hasretine yatak yaptığım bulutların ağlaması var.
Bugün mavî umutların griye aşk çalması var.
Islanan hayallerim, kırık yatağım, bağırın dilim.
Eksik rengim, kaybolmuş dergâhım,
gizlenen suretin var bugün sevgilim.
Bugün yalnızlığım var yağan...*

hayykitap

20 TL
KDV'DEN MUAFTIR

